

jest na omylu. Stěžovatel byl uznán spoluvinným na zločinu krádeže spáchané Rudolfem H-em podle §§ 5, 171, 173, 176 II a) tr. zák. proto, že tuto krádež radou nastrojil, k ní úmyslně dal podnět a s Rudolfem H-em se napřed dorozuměl o podílu na zisku a užitku. Nemůže se proto odvolávat na ustanovení § 187 odst. 2, platící pro podílíky na krádeži, kteří byli uznáni vinnými podle §§ 185, 186 tr. zák. Není pochybnosti o tom, že stěžovatel, jako návodce krádeže, byl povinen nahraditi veškerou škodu s Rudolfem H-em rukou společnou a nerozdílnou, ježto podíl každého z nich na škodě, kterou způsobili společně a kterou tudíž jest každému z nich přičítati v celém rozsahu, nelze v souzeném případě vyšetřiti. I když Rudolf H. nahradil veškerou škodu ze společné trestné činnosti vzešlou dříve, než se o činu dověděla vrchnost, nemůže obžalovaný činiti nárok na beztrestnost podle § 187 tr. z., an ze své strany nepodnikl nic, co by nasvědčovalo tomu, že se účinným způsobem snažil zahladiti následky svého činu, nanejvýš nelze přičítati k dobru stěžovateli, že celou škodu nahradil H., an se stěžovatel sám žádným způsobem o náhradu nepříčinil (srov. rozh. čís. 970 sb. nejv. s.). I kdyby bylo pravdivé, že neměl možnost škodu nahraditi, ačkoliv rozsudek nic takového nezjistil, nevyvinila by ho tato okolnost, poněvadž jde taková nemožnost vždy na vrub pachatelův (srov. rozh. čís. 63 sb. n. s.); k beztrestnosti obžalovaného by byla ovšem stačila i náhrada škody Rudolfem H-em, kdyby k ní bylo došlo také jeho přičiněním (rozh. čís. 1654). To se však nestalo.

Čís. 4325.

Ustanovení § 281 čís. 3 tr. ř. předpokládá porušení (zanedbání) předpisu při hlavním přelíčení před soudním sborem, který vynesl rozsudek; byl-li při tomto přelíčení čten zápis o výpovědi svědka, který byl do přísahy vzat a vyslýchán při prvním hlavním přelíčení před soudním sborem jiného složení, ač jeho přísaze bránil předpis § 170 tr. ř., bylo by to lze uplatňovati jako zmatek čís. 2 § 281 tr. ř., s úspěchem však jen, žádal-li stěžovatel, by soud ještě před čtením oné výpovědi prohlásil, že přísaha je neplatná.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1931, Zm I 723/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neobstojí výtku opřena o čís. 3 § 281 tr. ř., že byl svědek V. slyšen pod přísahou, ač tomu bránily předpisy § 170 čís. 1, čís. 6 a čís. 7 tr. ř.

Předem předpokládá ustanovení § 281 čís. 3 tr. ř., že se porušení nebo zanedbání dotčeného předpisu stalo při hlavním přelíčení, samozřejmě při hlavním přelíčení před soudním sborem, jenž vynesl rozsudek; svědek V. však byl do přísahy vzat a vyslýchán při prvním hlavním přelíčení, provedeném soudním dvorem v jiném složení, než v jakém soud o věci rozhodl; zápis o této jeho výpovědi byl pak před nalézacím soudem jen čten. K vytýkanému postupu vztahuje se tedy spíše důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 2 tr. ř., jehož se však stížnost nemůže s úspěchem dovolávat již proto, že se stěžovatel proti nyní vytýkanému postupu neohradil, přesněji nežádal při hlavním přelíčení na soudu nalézacím, by ještě před přečtením výpovědi svědka prohlásil, že přísaha svědka V-y jest neplatná (srovnej čís. 933 víd. úř. sb.). Netřeba zdůraznit, že stížnost netvrdí a ve spisech, nanejvýš v důvodech rozsudku není ani nejmenšího poukazu k tomu, že by byl nalézací soud hodnotil nepřisežné svědectví Josefa V-y jinak a pro stěžovatele příznivěji než jak ocenil jeho výpověď přisežnou, takže zřejmě nemohla by výtká podle předposlední věty § 281 tr. ř. míti úspěch, ani kdyby byla důvodnou. Než výtká jest i věcně neoprávněná.

Čís. 4326.

S hlediska § 530 tr. zák. stačí, byl-li návrh na stíhání pro soukromožalobní trestný čin učiněn ve lhůtě u trestního soudu, aniž je třeba, by to byl příslušný okresní soud (§§ 46, 451 tr. ř.).

Snížení trestu podle poslední věty § 530 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1931, Zm I 754/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 12. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák., snížil však obžalovanému ve smyslu § 530 tr. zák. přisouzený trest na peněžitou pokutu 40 (čtyřiceti) Kč, na jejíž místo nastupuje v případě nedobytnosti trest vězení v trvání 24 hodin.

Důvody:

Zmatečná stížnost obžalovaného uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 9 b) a c) § 281 tr. ř. Zmatek podle čís. 9 c) § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že tu není vůbec soukromé obžaloby, ana nebyla vznesena před příslušným okresním soudem a an soukromý obžalobce nikdy neuvedl, že vznáší soukromou obžalobu, nýbrž prý jen prohlásil před vyšetřujícím soudcem, tudíž před úřadem nepřislušným k přijímání soukromých obžalob, že žádá potrestání stěžovatelovo, čímž neprohlásil nic jiného, než co prohlašuje každý soukromý účastník v trestním řízení, aniž se stal soukromým obžalobcem. Stížnost přehlíží, že soukromý